No. 36. 1842.

# VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 25 Maart.



De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk.



## NIEUWSTIJDINGEN.

### DUITSCHLAND.

KEULEN, den 20 Maart. Onze Courant behelst heden het volgende artikel betrekkelijk het onlangs op den Rijn aan de stoomboot *Drusus* overgekomen ongeval: » Dat wij niet reeds in ons blad van gisteren gewag gemaakt hebben van het ongeluk, aan eene Nederlandsche stoomboot in onze nabuurschap overgekomen, was om bij eene aangelegenheid van zooveel gewigt de onjuiste opgaaf te vermijden, waaraan men in het eerste oogenblik, ten gevolge van het vertellen en weder-vertellen, niet ligt ontkomen kan. Het aan de Nederlandsche Rijn- en IJssel-maatschappij te Deventer toebehoorende, te Fijenoord bij Rotterdam gebouwde ijzeren stoomschip *de Drusus* was eergisteren, des morgens ten zes ure, met slechts elf passagiers en eene lading waren van hier naar Amsterdam afgevaren, toen anderhalf uur later tegenover Worringen, de kapitein een deel der scheepsmanschap in den schrikkelijksten, door brandwonden veroorzaakten, toestand naar boven komen zag. De deze ongelukkigen achterna stroomende heete damp deed hem wel begrijpen, dat de stoom zich op eene noodlottige wijs ontketend moest hebben, maar dit ontzettende verschijnsel bleef hem raadselachtig, daar men noch den geringsten schok, noch eenige breuk bemerkt had. De passagiers ontwaarden de ramp eerst, door het stilstaan van het schip en het gekerm der beschadigden. Deze laatsten waren, negen in getal; twee machinisten, vier stokers, twee matroozen en de scheepsjongen. Het een uur later van Keulen naar Rotterdam vertrokkene Rotterdamsche stoomschip nam de passagiers en zes der gebranden aan boord, de laatste om dezelve te Dusseldorp in het gasthuis te doen bezorgen. De drie andere waren niet te vervoeren; twee derzelven stierven weldra, voor den derde is mede geene hoop, en even zoo min voor drie der naar Dusseldorp gebragte. De passagiers roemen de zorg en omzigtigheid, met welke de beambten van het schip zich bij deze gelegenheid gedragen hebben. Nadat de machinenkamer weder toegankelijk geworden was, liet zich de oorzaak van dit schrikkelijke, op den Rijn, hoezeer dezelve elk uur door stoomschepen bevaren wordt, nog niet beleefde ongeluk, ontdekken. Het schip heeft eenen matigen cylinder-ketel van hooge drukking; aan het *achterste* gedeelte van eenen der, met het vuur in aanraking zijnde cylinders had de drukking van den damp, op eene wrakke plaats (*an einer schadhafter stelle*) bij de zamenklinking het ijzerblik doen scheuren en eene ongeveer drie duim wijde opening bewerkt. De hier naar buiten stroomende damp en het kokende water hadden zich, over de vuurplaat henen, en op dezelve nog gedurig heeter wordend, naar voren in de machinen-kamer ontladen en er de hier-boven beschrevene vreeselijke uitwerking op de daar aanwezende personen der scheeps-manschap te weeg gebragt. De twee matroozen en de scheepsjongen waren er alleen verschenen, om hunne koffij te gebruiken. Niets anders op het schip heeft eenige beschadiging ondergaan."

### ENGELAND.

LONDEN, den 19. Maart. Men is druk bezig met het toerusten der tienduizend man, welke voor den oorlog tegen de Affghans bestemd zijn. Het bevel over dit corps is opgedragen aan den Generaal *Henry Herdinge*, een krijgsman van beproefden moed en veeljarige ondervinding.

— Den 15 is de *Vindictive*, een schoon fregat, met 40 lange 32 ponders, en 10 lange 68 ponders gewapend, en voerende de vlag van den Schout-bij-nacht Sir *T. Cochrane*, naar China afgezeild. Er staan nu, op de koninklijke werven, 18 nieuwe linieschepen, 14 fregatten en 16 oorlogssloepen op stapel.

— De dag van den 16. is voorbijgegaan, zonder dat de voorspelde aardbeving plaats heeft gehad. Zoo als wij reeds gezegd hebben, hadden de meeste zich hier bevindende Ieren, wier geldelijke middelen het doen der kosten veroorloofden, de stad reeds in voorbaat verlaten, om den geduchten dag in hun vaderland te gaan verbeiden en doorbrengen; maar onder de niet geringe menigte, welker middelen haar dit niet veroorloofd hadden, was het alarm, gekerm, geween, ja zelfs handenwringen en gillen verbazend en verschrikkelijk; ieder oogenblik waanden zij het begin der schokken te gevoelen, die hen levend in de zich opensplijtende aarde zouden verzwelgen. Het waren hoofdzakelijk de zuidelijke wijken der stad, waar men deze tooneelen zag, en hetgene niet weinig toegebragt om den schrik ten top te jagen, was het onverhoeds opkomen van een onweder, bij hetwelk zich twee of drie zware donderslagen deden hooren, vergezeld van bliksemstralen, die de lucht als in vuur en vlam schenen te zetten. Tegen den avond wilden ook zelfs de armste Ieren niet langer blijven en in Londen overnachten; de stoombooten en spoorwagens werden overkropt van reizigers, die zich zoo ver mogelijk van het gevaarlijke punt wilden verwijderen. Tusschen hen die onwrikbaar vaststelden, dat Londen den volgenden dag een nieuw Pompeji zoude zijn en hen die daaraan niet geloofden, of zelfs de zaak slechts in twijfel trokken, kwam het hierover tot een twisten, hetwelk op verscheiden punten tot een feitelijk vechten oversloeg. In een woord, het is in die wijken der stad een dag en vooral een avond van verwarring geweest, en thans ziet men de meeste uitgewekenen van alle rigtingen terugkomen.

### NEDERLANDEN.

VLISSINGEN, den 24 Maart. Door Z. M. zijn bij besluit van den 16 dezer benoemd: Tot verificateur der registratie van de tweede klasse in de provincie Zuid-Holland, de heer mr. *J. C. van de Watering*, thans ontvanger van de registratie te Vlissingen, en tot ontvanger der registratie te Vlissingen, de heer *W. L. van Sonsbeeck*, thans ontvanger der registratie te Ysselmonde.

— Te St. Martin-Valeureux is eene vrouw gestorven, die den ouderdom van honderd en tien jaren bereikt had. Sedert 30 jaren, had zij de gewoonte aangenomen, om niet meer naar bed te gaan; daags voor haar overlijden had zij nog kracht genoeg om hare oudste dochter, die reeds twee en zeventig jaren bereikt had, te kastijden.

## MENGELINGEN.

### De Pers en het gezag.

*Aures habent et non audient,*
*Oculos habent et non videbunt,*
*Manus habent et non palpabunt.*

In constitutionele staten, dat is dáár, waar de meerderheid regeert, bestaat eene magt, welke langen tijd door de regeringen is miskend, maar nooit straffeloos door haar is verwaarloosd; het is de periodieke pers. Bij eene regering, die uit haren aard genoodzaakt is zich op de publieke gevoelens te steunen, moeten de organen dier gevoelens noodzakelijk eene voorname rol spelen. De periodieke pers te verachten is de publieke meening verachten, waarvan zij de uitdrukking is; het is het beginsel van het vertegenwoordigende regeringstelsel verachten; het is terugkeeren tot den geest van den absoluten regeringsvorm.

Want inderdaad, welk was het denkbeeld dat het constitutionele stelsel in plaats van het republikeinsche heeft gesteld? De republikeinsche staatsvorm is de regering van allen; de vertegenwoordigende staatsvorm is insgelijks de regering van allen, maar van allen, vertegenwoordigd door hen die de publieke opinie heeft verkozen, en met eenen algemeenen lastbrief heeft voorzien. Dit staat dus vast, dat, daar de regerenden in naam des volks regeren, en de meerderheid der natie voorstellen, deze meerderheid ook het regt heeft om bij iedere gelegenheid haar gevoelen over hunne handelingen voor te houden. Zij heeft tevens het regt, hun hare eischen en behoeften te doen kennen. En deze taak is het, welke de periodieke pers moet vervullen.

Dit is zoo waar, dat het overbodig schijnt het nogmaals te herhalen; maar niettemin gebeurt het slechts al te dikwerf dat de inhebbers van het gezag, geplaatst op eene hoogte waar de dwarlwind der verjaarde despotieke gewoonten hunne hoofden doet duizelen, deze waarheid, die voor hunne voeten ligt, over het hoofd zien. Het gebeurt zelfs dikwijls dat eene geheele regering door die duizeling bevangen is, en dan vergeet zij, zoo als de regering van Karel X, den band, die haar aan het volk verbindt, tot dat het volk genoodzaakt is haar daaraan te herinneren, en de toevertrouwde magt terug te nemen.

Maar ook zonder juist openlijk de magt der pers te trotseren; zonder de buitensporigheid zoo ver te drijven van haar te willen vernietigen; van de groote stem des volks, die men de stemme Gods heeft genoemd, in den gorgel te willen versmoren, zoo als dit de regering van Karel X beproefd heeft, — bestaan er regeringen, die de pers trachten af te matten, de publieke opinie trachten in slaap te wiegen door haar afwisseling te geven, de eischen des volks trachten te bevredigen door schijnbare voldoening te geven, en eindelijk de volkstem trachten te vermoeijen door haar in de woestijn te laten schreeuwen. Deze taktiek is die, welke de Nederlandsche regering tot nog toe gevolgd heeft, ten opzigte van de periodieke pers.

Ongetwijfeld is Nederland van alle constitutionele staten diegene, waar de regering de grootste minachting voor de publieke opinie, en met name voor de pers, die er het orgaan van is, aan den dag legt. Een vreesselijk voorbeeld heeft haar niettemin geleerd, hoe gevaarlijk die minachting, en hoe groot de magt der periodieke pers is, wanneer zij zich genoodzaakt ziet hare oorspronkelijke rol van raadgeefsters op te geven, en in eene vijandige te veranderen. Sedert dat voorbeeld, (waaruit de regering, — men zegge wat men wil — wel eenig nut heeft getrokken), is zij voorzigtiger geworden, en sedert dien tijd heeft zij, in plaats van een open oorlog tegen de pers, die zwijgende taktiek begonnen, die wij boven hebben omschreven, dat lijdelijk verzet, hetwelk een der kenschetsende trekken van het beruchte volhardingstelsel uitmaakte.

Sedert den overgang der regering in 1840, heeft de stelling der pers tegenover het gezag nog eenige wijzigingen ondergaan. De regering, die opvolgde aan de impopulairste van alle verledene, tegenwoordige en toekomende regeringen, verlangde zich op de publieke meeningen te steunen, en gevoelde de noodzakelijkheid, om de organen der volkstem te ontzien. De verlichte meerderheid der natie, die op de nieuwe regering de schoonste hoop vestigde, bood haar terstond de ondersteuning der vrijzinnige pers aan. Deze, hoewel voortgaande in het laken der daden, die het oude stelsel volgden, juichte alle schreden toe, welke de regering op eenen nieuwen weg zette. Had de regering op dat oogenblik al de kracht begrepen welke die ondersteuning haar verschafte, zij zou, in spijt der slechte raadgevers die haar omringden, groote dingen hebben kunnen volvoeren, en eensklaps hare magt op de ware constitutionele grondslagen hebben kunnen vestigen.

Maar helaas! dit geschiede niet. Om den troon stonden eenige dier onzalige raadgevers, eenige dier mannen, grijs geworden in gouvernementele kuiperijen, wien het slechts al te zeer gelukte, de wezenlijke waarde der periodieke pers, te doen miskennen door hen, welke zij bestemd is in te lichten. En de stemmen der publieke meening zijn weder geworden worden wat zij onder Willem I waren: *Voces clamantes in deserto.*

Aan hen, die als wij, deze klagt uiten, zal men ongetwijfeld tegenwerpen, dat de regering meer dan eens aan de eischen der pers heeft toegegeven; dat zij, ten bewijze van het belang, hetwelk zij aan de uitspraken der dagbladen hecht, meermalen door hare bezoldigde dagbladen deze heeft doen beantwoorden, zonder zelfs impertinenties te sparen, blijkens de *Staats-Courant*. Wat de concessiën betreft, die men ons tegenwerpt, die aan de eischen der pers zouden gedaan zijn, — deze hebben slechts betrekkingen op punten van zeer ondergeschikt belang, en hadden geen ander doel dan de publieke opinie te paaijen, door haar afleiding te geven. Wat de antwoorden betreft, door het *Journal de la Haye* of de *Staats-Courant* van tijd tot tijd aan de onafhankelijke dagbladen gegeven, zoo zullen wij slechts herinneren aan den uitval van het officiele blad, waaraan onlangs het *Journal du Limbourg* ten doel heeft gestaan, ter zake eener koninklijke belofte, en men oordeele of de onafhankelijke pers zich voldaan moge achten over zoodanige antwoorden.

Eene andere tegenwerping, die meermalen, en zelfs in de Tweede Kamer herhaald is, zou hierin bestaan, dat

de pers zich dikwerf valschelijk er op beroemt, de uitdrukking der publieke meening te zijn; dat een dagblad gewoonlijk slechts het orgaan eener partij zou zijn, dat het dikwijls zelfs slechts moet dienen om individuële eerzucht te bevredigen. Wij erkennen, dat dit verwijt met grond aan eenige dagbladen gedaan kan worden; maar in Nederland voorzeker minder dan in Engeland, Frankrijk en Belgie. Ter eere der Nederlandsche pers zij gezegd, dat wij onder de vrijzinnige dagbladen *geen enkel* kennen, dat dienstbaar zou zijn aan eene private, ontevreden eerzucht; *geen enkel* dat de oppositie voert op de wijze van SIEYES, *ôte-toi de là, afin que je m'y mette.* In tegendeel, stelt ieder oppositieblad zich ten doel, zoo veel mogelijk, zoo niet de gevoelens van het geheele land, dan ten minste van zijne provincie of stad, al naar deszelfs omvang, te vertegenwoordigen.

Het zou ongetwijfeld betreurenswaardig zijn, zoo eene regering geen eigen stelsel mogt hebben; zoo zij altijd moest dobberen tusschen de verschillende, dikwijls geheel tegenstrijdige meeningen, welke zich in de pers openbaren. Maar het is zeer gemakkelijk te weten wanneer een gevoelen, door de pers uitgedrukt, wezenlijk het gevoelen der meerderheid is, en wanneer een dagblad werkelijk de publieke opinie vertegenwoordigt. Zoo bestaan er gebreken in ons regeringstelsel, welke de pers, van de oprigting van het koningrijk der Nederlanden af aan, onophoudelijk heeft aangetoond; zoo zijn er mannen welke de impopulariteit terstond bij hunne komst aan het gezag heeft bestempeld; en niettemin bestaan die gebreken nog altijd, en bekleeden die mannen gedurende een vierde van eene eeuw rustiglijk hunne plaats, in weerwil van den duidelijksten afkeer, dien ooit een staatsman getroffen heeft.

Zie daar, waarin de Nederlandsche regering ongelijk heeft; en hierin beklaagt zich de onafhankelijke pers met regt, dat zij zoo weinig weerklank vindt bij de mannen, welke in te lichten, haar wensch en hare bestemming is.

Die minachting van hen, die het gezag bekleeden voor de publieke meening, en de pers die er het orgaan van is, komt ons voor eene der gevaarlijkste strekkingen onzer regering te zijn. Wij kunnen er niet anders in zien dan de eigenliefde en willekeur eener absolute regering, die zich verzet tegen de wettige controle der openbare meening, en die gaarne het *bon plaisir* als de eenige reden harer handelingen wenscht geëerbiedigd te zien. *(J. d. L.)*

## INGEZONDEN STUKKEN.

### De Hoofd-Commissie tot de zaken der Israëliten, en hare nieuw benoemde Leden.

Slaat men de geschiedkundige ontwikkeling der Israëlitische eeredienst, van haren oorsprong, tot op den huidigen dag onbevooroordeeld gade, dan ziet men, dat de tijd zijnen invloed altijd krachtig op haar uitgeoefend heeft.

De geleerdste, vroomste en verstandigste geestelijke opperhoofden wijzigden haar, volgens de tijdelijke behoeften, en trachtten haar steeds in overeenstemming te brengen, met de beschaving des volks.

Van daar, dat toen deze die van zoo vele andere volken voorbijstreefde; zijne openbare verheerlijking Gods zeker minder zinnelijk, maar des te zuiverder geestig, minder imponerend, maar des te zielroerender was, en het gemoed tot kalme, innige aanbidding stemde.

Maar toen in de middeleeuwen godsdiensthaat en dweepzucht, met verkrachting van menschenregt en menschelijkheid, een Gode behagelijk werk meende te verrigten, met den ongelukkigen, vervolgden, van alles beroofden Jood, als zoenoffer te slagten: toen men zijne vrouw en kinderen voor zijne oogen velde, om hun goud, rampzalig goud af te persen; toen men hem als het redelooze vee, naar bepaalde plaatsen, in enge woningen zamendreef, en er dan jubelend een vreugdevuur in ontstak, of hem naauwelijks gunde het veege lijf te redden, met opoffering van vaderland, vrienden, magen of fortuin, van alles wat den mensch dierbaar is; — toen moest dit alles invloed, grooten invloed op zijne kerkdienst uitoefenen.

En dit geschiedde.

Lang, zeer lang, was, ja tot onzen tijd, is deze nog zigtbaar.

Maar ook dit tijdperk ging voorbij. Geslachten gingen ten gronde; krijg, ziekten, opstand met hunnen nasleep van ellenden, kwamen over het menschelijk geslacht. Eindelijk leerde men inzien, *dat alle menschen broeders, kinderen van denzelfden vader zyn.*

Toen brak de dageraad der vrijheid voor Israël (ten minste voor een gedeelte derzelven) aan. Met het herkrijgen hunner regten, leerden zij hunne eigenwaarde kennen; met deze de voordeelen der beschaving en het ontbeerlijke der beoefening van kunsten en wetenschappen.

Kon het anders, of zij moesten spoedig een blik op hunne godsdienstoefening, op hunne kerkdienst slaan? En moesten zij niet tot de overtuiging komen, dat de wijze om Gode te vereeren, niet langer voldeed aan de behoeften van hun hart?

Toen vatteden enkele uitstekende mannen in Israël moed, peilden de wond, en vonden dat *zy* met hunnen tijd vooruit waren gegaan, de *kerkdienst* stil was blijven staan.

Die overtuiging spoorde hen aan tot handelen; het opkomend geslacht moest gevormd, met zijne belangen bekend gemaakt, omtrent zijne behoeften ingelicht worden. En wat zij ondernamen gelukte, overtrof hunne verwachting: want de geest des tijds hielp hen krachtig.

Zoo staan *wy*, hunne kweekelingen, eindelijk met onze beschaving, met onze kennis, met onze behoeften, in een tijdperk van overgang begrepen, voor als nog onbekend met het gevolg onzer pogingen. Immers niet allen zijn eerlijk genoeg, volgens hunne overtuiging te handelen, of onbekrompen genoeg om afstand van vooroordeelen of verouderde gewoonten te doen.

Zullen wij bestand zijn voor de[illegible]strijd? Zal zij met open vizier en eerlijke wapenen gestreden worden? Zal radicalismus aan de eene, hetrodoxie, mysticismus, chasidismus aan de andere zijde, niet het hare doen, om elke toenadering tegen te werken en de klove steeds grooter en grooter te maken, om eindelijk eene scheuring, eene rampzalige scheuring daar te stellen?

Verontrustend, ontmoedigend zoude het verschiet zijn, dat de beantwoording dezer vragen voor ons opent, wanneer niet dadelijk de middelen aanwezig waren, om dit dreigend gevaar af te wenden.

En die middelen?

*Men beroepe eene Synode, in de geest van alle partyen, zamengesteld uit geestelyken en leeken van erkende kunde, braafheid, beschaving en belangstelling in de godsdienst hunner vaderen.*

En wie die Synode beleggen moet? Het is de Hoofd-Commissie, de *vernieuwde Hoofd-Commissie.*

Zestig duizend menschen staren met gespannen verwachting op u LIPMAN, op u BOAS, op u TEXEIRA DE MATTHOS.

Zij verwachten van u de behartiging hunner dierbaarste belangen; instandhouding of vooruitgang, verduistering of verlichting, al naar hunne wijze van zien verschilt. In één punt komen zij overeen: *in hunne regtmatige ontevredenheid met de oude Hoofd-Commissie.*

Zult ook gij op den ouden weg blijven voortgaan, dien slakkengang volgen en als verklaarde vijanden van verlichting en beschaving, tegen deze in het strijdperk treden?

Neen, edel drietal, dit kunnen, dit mogen wij niet vooronderstellen.

Luide juichen wij 's Konings keuze toe. Zij toont dat hij vooruitgang wil, want hij zoekt en vindt mannen van bekende bekwaamheid, moed en beschaving.

Welaan dan, niet geaarzeld. Moedig het strijdperk ingetreden; de kamp aanvaart met vooroordeel en bekrompenheid, met eigenbelang en winstbejag (want ook deze komen in het spel); met verwaandheid en domheid, maar ook met list en sluwheid — *de overwinning is uwer!*

Gij strijdt voor eene goede zaak; met goede hulp: de geest des tijds is uw bondgenoot.

Zal de zege gemakkelijk behaald, zal zij spoedig, zonder tegenkanting bevochten worden?

Neen, de strijd zal hardnekkig, hevig, doch niet van langen duur zijn.

Immers gij hebt het voordeel der beschaving, kunde en de magt des woords en der waarheid voor u. Om deze wapenen te gebruiken, behoort niets dan moed en vaste wil. En wie zou ze u durven strijdig maken, met uwen LIPMAN aan het hoofd; die man vol van geestkracht, van onafhankelijkheid, van ... maar waartoe meer gezegd? die man, voor wien zulke roemvolle antecedenten spreken, en die het zelfs openlijk uitgesproken heeft, dat de zaken der Israëliten eene geheele verandering vorderen.

En wanneer de strijd misschien ook in den boezem der Hoofd-Commissie te hevig mogt worden; indien men aan de zoo luide, zoo in geschrift als dagbladen enz. uitgesproken matige wenschen geen gehoor wil geven, dan kunt gij der Commissie met hare *eigen verklaring* tot handelen dwingen — want zij bekende dat de behoefte tot verandering bestond (zie hare circulaire aan de kerkeraden, dd. 21 Dec. 1841), waarvan alle Ned. Isr. akte hebben genomen.

En ten slotte nog een laatste beroep op uw hart, op uw gevoel, op uwe overtuiging.

Ziet om u, en erkent, hoe gij zelf en zoo vele andere beschaafden met u, onze kerken ontvlugt, ze nooit of uiterst zelden betreedt; want gij vindt er geene voldoening voor uw godsdienstig gevoel. Ziet hoe uwe kinderen er vreemd aan geworden zijn, want gij brengt er ze niet, omdat hunne opvoeding in strijd is met de ordeloosheid die er heerscht. Vreest de gevolgen, die dit alles hebben moet op jeugdige, vurige, dichterlijke gemoederen, en erkent met ons de behoefte, om de kerkdienst tot de hoogte van onzen tijd te verheffen.

En de middelen hiertoe?

Wij herhalen het:

*Beroept eene Synode in de geest van alle partyen, zamengesteld uit geestelyken en leeken, van erkende kunde, braafheid, beschaving en belangstelling in de godsdienst hunner vaderen.*

Q.

### Correspondentie.

Het Dichtstukje: «*De Recensie, of een Kruisje als 't u belieft,*" kan, hoewel hetzelve niet onaardig is, niet geplaatst worden; wij geven niet gaarne ergernis.

— Het stuk uit Amsterdam zal worden opgenomen; alsmede den brief van V. uit Utrecht.

## ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 24 Maart. Sedert den 22 dezer zijn alhier ter reede gekomen:

Voor Antwerpen bestemd:

Cumberland, N. Jork, Blijth, steenkolen; de Commercie, J. G. Engel, Memel, houtwaren.

Voor Gend bestemd:

Minna, M. C. IJell, Wolgast, gerst; Gustaaf, E. W. Weidmann, Greifswald, rogge.

Voor Brussel bestemd:

De Rijzende Zon, K. B. Stek, Bergen, stokvisch.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild:

Amalia, G. Varcovich, stukgoederen, Corfie; Anna Maria, J. F. Muijs, stukgoederen, Abbeville; The Fame, J. Maddison, stukgoederen en passagiers, New-York; Wilberforce, J. Stranach, stukgoederen en passagiers, Londen; Prinses Victoria, T. Jackson, stukgoederen en passagiers, Londen; Felix, H. E. Ehlert, huiden, Gothenburg; Herman en Heinrich, H. C. Lindeboom, stukgoederen, Marseille; Marco Polo, C. F. Timm, ballast, Cadix; Kezia, J. Spencer, schors, Hul.

Van Rotterdam gezeild:

Anna Wisse, R. Dixon, ballast, Whitehaven.

Van Alexandria gezeild:

Venice, le Vicent, tarwe, Rotterdam.

### MIDDENPRIJZEN

van de volgende Artikelen te MIDDELBURG,

24 Maart 1842.

| De Nederlandsche mudde. | | De Nederlandsche mudde. | |
|---|---|---|---|
| Oude Walch. Tarwe | f 10.50 | Boekweit | f 7.00 |
| Nieuwe dito | « 9.40 | Zomergarst | « 5.80 |
| Oude Zeeuwsche dito | « 10.00 | Winter Garst | « 4.70 |
| N. Zeeuwsche dito | « 9.15 | W. Witte Boonen | « 11.00 |
| O. Zeeuwsche Rogge | « 7.28 | W. Bruine dito | « 12.50 |
| N. dito | « 5.80 | W. Paardenboonen | « 6.00 |
| W. Groene Erwten | « 8.00 | Raapolie | f 58.00 p. vat. |
| W. Witte dito | « 7.50 | Patentolie | « 60.50 « « |
| Koolzaad | « . | Lijnolie | « 40.50 « « |
| Z. dito | « . | Raapkoeken | f 80.00 de 1040 st. |
| Haver | « 2.60 | Lijnkoeken | « 10.00 « 100 « |

Tarwenbrood het Ned. Pond 18 en een halve cent. Masteluinbrood 17 cent. Roggenbrood 15 cent.

## ADVERTENTIEN.




Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.